

2. Zarzut drugi dotyczący błędu w ocenie i naruszenia kodeksu postępowania i polityki godności w miejscu pracy EBI w zakresie, w jakim: (i) zachowanie wskazywanych osób mobbujących wobec strony skarżącej przybrało formę wypowiedzi ustnych lub pisemnych, było nieprawidłowe, odbywało się na przestrzeni czasu, powtarzało się i było poniżające, (ii) nie uznając spornych aktów za nękanie psychiczne, zarówno indywidualne, jak i zbiorowe, panel popełnił błąd w ocenie okoliczności faktycznych i naruszył kodeks postępowania i politykę godności w miejscu pracy EBI oraz (iii) poprzez zatwierdzenie sprawozdania panelu, prezes EBI niesłusznie stwierdził, że strona skarżąca nie była nękana.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i naruszenia poufności w zakresie, w jakim: (i) strona skarżąca nie miała możliwości przedstawienia swoich uwag dotyczących: a) treści oświadczeń złożonych przez wskazywane osoby mobbujące i świadków przed panelem lub b) innych dokumentów, które zostały wykorzystane przez panel w jego sprawozdaniu w celu przedstawienia zaleceń prezesowi banku oraz (ii) panel przyjął swoje wnioski i udostępnił je osobom trzecim, zanim dał stronie skarżącej możliwość przedstawienia swoich uwag w tym zakresie, np. przed rzekomym sfinalizowaniem swojego sprawozdania, oraz (iii) zatwierdzając sprawozdanie panelu, prezes EBI opatrzył zaskarżoną decyzję tymi samymi wadami.

Na poparcie swojego żądania odszkodowania strona skarżąca podnosi, że:

- poniosła szkodę niematerialną, której nie można naprawić poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- odrzucając bezprawnie jej wniosek o wszczęcie postępowania pojednawczego, strona pozwana pozbawiła ją szansy na polubowne załatwienie sprawy i uniknięcie postępowania przed Sądem.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2020 r. – Republika Grecka/Komisja Europejska

(Sprawa T-217/20)

(2020/C 222/29)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: E. Tsaousi, A. Vasilopoulou i E. Krompa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania Unii niektóre wydatki Republiki Greckiej na łączną kwotę brutto w wysokości 9 657 608,85 EUR, odpowiadającą łącznej kwocie netto w wysokości 9 590 402,53 EUR, które zostały poniesione i zadeklarowane w ramach EFRROW, dotyczące środków 123A, 125A, 321 i 322 programu rozwoju obszarów wiejskich w okresie 2007–2013 oraz środków 4.2, 4.3, 7.2 i 7.4 programu rozwoju obszarów wiejskich w okresie 2014–2020, w latach budżetowych 2011–2018, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez Republikę Grecką.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 34 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 908/2014 ⁽²⁾, ponieważ korekty finansowe są niezgodne z prawem, jako że Komisja przekroczyła granice swoich uprawnień dyskrecyjnych i decyzja ta jest obciążona wadą niewystarczającego uzasadnienia.

2. W ramach zarzutu drugiego powołano się na brak podstawy prawnej w celu nałożenia korekty w odniesieniu do wydatków poniesionych ponad 24 miesiące przed powiadomieniem o pierwszych wynikach kontroli, naruszenie art. 52 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013⁽³⁾ i fakt, że Komisja przekroczyła swoje kompetencje *ratione temporis*, gdy nałożyła sporne korekty finansowe.
3. Zarzut trzeci, dotyczący w szczególności korekty nałożonej w odniesieniu do środków 125A i 123A, opiera się na naruszeniu zasady *ne bis in idem*, pewności prawa, dobrej administracji, uzasadnionych oczekiwań państw członkowskich i proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty jest w szczególności oparty na korekcie zastosowanej do środka 125A i dotyczy naruszenia art. 24 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 65/2011⁽⁴⁾, art. 43 rozporządzenia (WE) nr 1974/2006 i przepisów krajowego programu rozwoju obszarów wiejskich, który Komisja zatwierdziła na okres 2007–2013, na niewystarczającym uzasadnieniu co do podstawy prawnej korekty, a także na braku podstawy prawnej i uzasadnienia oraz na błędzie dotyczącym okoliczności faktycznych w odniesieniu do nałożonej ryczałtowej korekty finansowej i jej wymiaru (10 %).
5. W ramach zarzutu piątego, dotyczącego, w szczególności, korekty zastosowanej do środka 125A, podniesiono, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, art. 34 rozporządzenia (UE) nr 908/2014 i wytycznych C(2015)3675 z dnia 8 czerwca 2015 r., prawa do bycia wcześniej wysłuchanym, prawa do obrony, a także zasad uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności. Skarżąca twierdzi także, że uzasadnienie decyzji jest niewystarczające i że decyzja jest obciążona błędem dotyczącym okoliczności faktycznych.
6. Zarzut szósty opiera się w szczególności na korekcie nałożonej w odniesieniu do środków 321 i 322 i dotyczy naruszenia art. 24 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 65/2011 i wytycznych C(2015)3675 z dnia 8 czerwca 2015 r., błędu dotyczącego okoliczności faktycznych, braku uzasadnienia i naruszenia zasady proporcjonalności.
7. Zarzut siódmy opiera się w szczególności na korekcie zastosowanej do środka 123A. W ramach tego zarzutu podniesiono, że omawiana korekta została nałożona z naruszeniem art. 24 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 65/2011, art. 52 rozporządzenia nr 1306/2013 i art. 34 rozporządzenia nr 908/2014, ze względu na błąd dotyczący okoliczności faktycznych i na podstawie niewystarczającego uzasadnienia. Ponadto podniesiono naruszenie prawa do bycia wysłuchanym i prawa do obrony Republiki Greckiej, a także zasady proporcjonalności.

(¹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2020/201 z dnia 12 lutego 2020 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie w ramach Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) [notyfikowana jako dokument nr C(2020) 541] (Dz.U. 2020, L 42, s. 17).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 908/2014 z dnia 6 sierpnia 2014 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do agencji płatniczych i innych organów, zarządzania finansami, rozliczania rachunków, przepisów dotyczących kontroli, zabezpieczeń i przejrzystości (Dz.U. 2014, L 255, s. 59).

(³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

(⁴) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U. 2011, L 25, s. 8).

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2020 r. – JP / Komisja

(Sprawa T-247/20)

(2020/C 222/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JP (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Komisja Europejska